

ind paa, men som jeg visselig ikke skal glemme.“

Trods denne sidste Forsikring var Hofjægermesterinden alvorligt skuffet. Det var ikke en saadan Afslutning, hun havde tænkt sig. — Men det maatte ogsaa forhindres, at han rejste. Hun vilde senere tale med ham derom. Hun vilde ikke give Afkald paa den Triumf for den blombergske Tro, hun nu saa længe havde arbejdet paa. Kun ved en virkelig fuldbyrdet Omvendelse her paa Kærsholm vilde hun føle sig tilfredsstillet.

Og Lønnen havde hun jo i Beredskab, — tænkte hun med et nyt og kærlighedsfuldt Blik paa Inger.

Paa Præstefolkene havde Pers Tale gjort et godt Indtryk. Om det saa var Fruen, begyndte hun at formildes. Uvilkaarligt bedømte hun ham mindre strengt nu, da hun følte sig beroliget ved at vide, at han snart vilde være borte.

Inger var bleven helt befippet, dengang Per rejste sig. Hvad nu? tænkte hun. Hans mørke Tankefuldhed havde efterhaanden gjort hende lidt nervøs, — hun var bleven grebet af den Slags Uhygge, man føler ved Siden af en ladt Kanon. Da det gik op for hende, at han vilde holde Tale, beroligedes hun forsaavidt, som hun nu mente at forstaa Grunden til hans Aandsfraværelse. Men samtidig blev hun Bytte for en ny Nervøsitet. Under hele den første Del af hans Tale sad hun med Hjertet i Halsen af Angst for, at han skulde gaa i Stykker i den, — og der gik en Befrielsens Varmebølge igennem hende, da hun mærkede, at han valgte sine Udtryk med Takt og Smag.

Selve Pers Meddelelse overraskede hende ikke. Hun havde længe tænkt, at han dog vist snart maatte rejse. Alligevel følte hun sig ganske overbevist om, at det var Brevet fra hans Forlovede,